

— Pe-aici, tati! exclamă ea și-i făcu semn întinzînd degetul spre stînga.

Tom schimbă direcția și o duse într-acolo peste pajiște. Una dintre capre scăpase din țarcul provizoriu rozînd nuielele, iar Lucy ceruse insistent să meargă și ea să-l ajute pe Tom să o găsească.

Capra nu era lîngă golfuleț. Ei, n-avea cum să ajungă prea departe.

— Bine, ne întoarcem, mergem din nou pe potecă, spuse Tom, și pe urmă o căutam în altă parte. Urcă iarăși pînă în zona de platou și se învîrti în loc. Unde ne ducem acum, Lulu? Tu alegi.

— Acolo, jos! zise ea arătînd din nou cu mîna, spre cealaltă parte a insulei, și amîndoi porniră într-acolo.

— Căpriță. Ce cuvinte mai știi care sună la fel?

— Fetiță.

— Fetiță. Foarte bine. Altul?

Copila încercă din nou.

— Fetiță?

— Nu, alt cuvînt, zise Tom rîzînd. Cu ce te îmbracă mama cînd e frig?

— Cu paltonul.

— Da, dar cu ce te îmbracă mama cînd e frig? Gîndește-te la „căpriță“? Începe cu „b“.

— Botoși.

— Bundiță. O gîdilă pe burtică. Fetiță, bundiță, căpriță. Exact despre asta vorbeam. Uită-te, Luce, acolo jos, lîngă plajă.

— E acolo. Hai să fugim, tati!

— Nu, nu fugim, iepurașule. Să nu o speriem. O luăm binișor.

Tom era atît de preocupat de încercarea de a prinde capra, încît la început nu băgă de seamă unde păștea animalul.

— Dă-te jos, prichindelule! O ridică pe Lucy deasupra capului și o puse pe iarbă. Acum stai aici cuminte pînă mă duc eu să o iau pe Millie. O s-o

leg cu funia asta și o să vină după mine repede și ușor. Hai, Millie, vino încoace, nu mai umbla brambura! Capra ridică ochii spre el și se depărtă câțiva pași. Hai, ajunge, stai cuminte, zise Tom și înaintă încet spre ea. O prinse de cureaua din jurul gîtului și legă funia de ea. Gata. Am terminat. Hai, Lulu, putem să ne...

Se întoarse, simți o furnicătură în tot brațul cu o clipă înainte de a-și da seama de ce. Lucy ședea pe o moviliță unde iarba era mai deasă decît pe terenul din jur. De obicei se ferea să vină în această parte a insulei care, pentru el, era în permanentă într-un con de umbră, oricît de luminoasă ar fi fost ziua.

— Uite, tati, mi-am găsit scăunel! zise Lucy fericită.

— Lucy, pleacă de acolo imediat! strigă el înainte să se controleze.

Trăsăturile fetiței se crispară, ochii i se umplură de lacrimi – nimeni nu țipase la ea pînă acum – și începu să scîncească.

El se grăbi spre ea.

— Iartă-mă, Lulu! Îmi pare rău, iepurașule, n-am vrut să te sperii, spuse el stînjenit de propria reacție. Încercînd să-și ascundă groaza pe care i-o provocase locul unde Lucy se oprise să se joace, se depărtă repede câțiva pași, apoi spuse: Acolo... acolo nu e bine să stai, draga mea.

— De ce? întrebă ea cu glas scîncit. E scăunelul meu special. E un loc fermecat.

— Nu e chiar..., îi lipi strîns capul de gîtul lui, nu e un loc bun, nu e bine să stai acolo, iubirea mea.

O sărută pe creștet.

— Am fost rea? întrebă Lucy neînțelegînd nimic.

— Nu, n-ai fost rea. Tu nu ești rea.

O sărută pe obraji și-i îndepărtă părul blond care-i intra în ochi.

Dar acum, ținînd-o în brațe, deveni conștient, pentru prima oară în câțiva ani, că brațele care o

strîngeau acum pe fetiță erau aceleași care-l căraseră pe tatăl ei pînă la groapă. Închise ochii și în mușchi îi reveni aceeași senzație, greutatea bărbatului, pe care o compară cu greutatea fiicei lui. Dintre cei doi, Lucy i se părea acum mai grea.

Simți o atingere ușoară pe obraz.

— Tati! Uită-te la mine, tati! spuse copila.

Tom deschise ochii și o privi fără să spună nimic. În cele din urmă oftă adînc și spuse:

— Trebuie s-o ducem pe Millie acasă. Ce-ar fi să ții tu funia?

Ea acceptă dînd din cap, el îi înfășură funia pe mînuță și porni în sus pe deal ducînd-o pe un sold.

În aceeași după-amiază, în bucătărie, Lucy se pregătea să se urce pe un scaun, dar mai întîi se întoarse spre Tom.

— E bine dacă mă așez aici, tati?

El nici nu-și ridică ochii de la clanța pe care o repara.

— Da, e bine, Lulu, răspunse el fără să se gîndească.

Cînd Isabel veni să se așeze lîngă ea, Lucy strigă:

— Nu, mama! Nu scaunul ăla! Acolo *nu* e bine să stai!

— Serios? întrebă Isabel rîzînd. Aici stau totdeauna, iubito! Cred că e un loc foarte bun.

— Nu, *nu* e un loc bun. Așa spune tati!

Isabel se uită la Tom, care acum își luase ochii de la clanță.

— Ce vrea să spună copilul, Tom?

— O să-ți explic mai tîrziu, răspunse el și luă din nou șurubelnița sperînd că Isabel va uita.

După ce o culcă pe Lucy, Isabel îl întrebă pe Tom zîmbind:

— Ce-i povestea asta cu locul în care nu e bine să stai? Încă mai vorbea despre asta cînd m-am

așezat pe patul ei să-i spun povestea. Mi-a zis că o să te superi tu.

— Ei, n-a fost decît un joc inventat de ea. Probabil că pînă mîine o să uite complet.

— Care erau regulile jocului? întrebă Isabel rîzînd.

— Dacă-mi spui tu, atunci vom ști amîndoi, răspunse Tom ridicînd din umeri.

Numai că Lucy trezise în după-amiaza aceea fantoma lui Frank Roennfeldt, iar acum Tom își amintea chipul lui ori de cîte ori se uita înspre morminte.

Pînă ce n-ai să fii și tu tată... Deși se gîndise destul de mult la mama lui Lucy, abia acum înțelegea sacrilegiul pe care-l făcuse prin felul în care se purtase cu tatăl ei. Din cauza lui, bărbatului aceluia nu i se făcuse cuvenita slujbă de înmormîntare de către un preot sau un pastor; nu-i va fi îngăduit să trăiască nici măcar ca o amintire, în inima lui Lucy, așa cum ar fi avut dreptul în calitate de tată. Timp de cîteva minute, doar un pumn de țărînă o despărțise pe Lucy de adevărata ei moștenire, de trecutul lui Roennfeldt, oricare ar fi fost istoria vieții lui și a tuturor strămoșilor lui. Pe Tom îl străbătu un fior rece cînd își dădu seama că poate ucisese în război rudele bărbatului care îi dăduse viață lui Lucy – fusese aproape inevitabil. Brusc, chipurile dușmanilor, contorsionate, pline de sînge, se treziră la viață, acuzatoare și însuflețite, și ieșiră din mormîntul ascuns sub amintiri în care le închisese.

A doua zi dimineată, cînd Isabel și Lucy plecară să adune ouăle, Tom se apucă să facă ordine în salon, să strîngă creioanele colorate ale fetiței într-o cutie de biscuiți și să pună cărțile teanc. Printre ele găsi cartea de rugăciuni pe care Ralph i-o dăruise la botez și din care Isabel îi citea adesea. Răsfoi paginile subțiri, tivite cu aur. Rugăciuni de dimineată,

rugăciuni pentru împărtășanie... Ajungînd la psalmi, ochii îi căzură pe psalmul 36: „Noli aemulari“.

„Nu te mînia pe cei răi,
Și nu te uita cu jind la cei ce fac răul,
căci sînt cosiți iute ca iarba
și se veștejesc ca verdeața.“¹

Isabel intră cu Lucy în cîrcă, amîndouă rîdeau de ceva.

— Ei, Doamne, aici nu era așa de curat cînd am plecat! Au trecut pe-aici niscaiva spiriduși? întrebă Isabel.

Tom închise cartea și o puse deasupra teancului.

— Am încercat să fac ordine puțin pe-aici. N-am vrut să calc peste jucăriile lui Lucy, zise el și începu să adune desenele ei risipite pe jos.

*

Peste cîteva săptămîni, Ralph și Tom ședeau cu spatele sprijinit de zidul de piatră al magaziei, după ce terminaseră de descărcat proviziile pentru luna septembrie. Bluey era pe vas, meșterea ceva la lanțul ancorei, iar Isabel era în bucătărie cu Lucy, făceau omuleți de turtă dulce. Cei doi avuseseră mult de muncă în dimineața aceea, iar acum împărțeau o sticlă de bere în bătaia soarelui timid de primăvară.

Tom își tot plănuia acest moment de cîteva săptămîni, gîndindu-se cum să abordeze subiectul, cînd va veni vaporul. Tuși să-și limpezească glasul, apoi întrebă:

— Ai făcut vreodată... o faptă rea, Ralph?
Ralph îi aruncă o privire scurtă lui Tom.

---

1. Biblia sau Sfînta Scriptură, Liga Bibliei, București, 2010, p. 573 (n. tr.).

— Ei, drăcia dracului, ce întrebare e asta?

Cu toate că își pregătise de mult ce să spună, întrebarea lui Tom sunase foarte stîngaci.

— Adică... vreau să zic... cum îndrepti un lucru pe care l-ai stricat rău de tot? Ce trebuie să faci? Vorbea ținîndu-și privirea ațintită asupra lebedei negre de pe eticheta sticlei de bere, încercînd să se controleze. Și mă refer la ceva cît se poate de serios.

Ralph luă o gură de bere, se uită în jos la iarbă și dădu încet din cap.

— Poți să-mi spui ce anume? Desigur, nu e treaba mea... nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Tom rămase neclintit, percepînd aproape fizic ușurarea pe care i-ar aduce-o mărturisirea adevărului despre Lucy.

— Moartea tatălui meu... parcă m-a făcut să mă gîndesc la tot ce-am greșit în viață și să mă întreb cum aș putea să îndrept lucrurile înainte de a muri. Deschise gura, gata să continue, dar, mai înainte să rostească vreun cuvînt, îi răsări în minte imaginea lui Isabel făcîndu-i baie fiului lor născut mort și asta îl reduse la tăcere, așa că, în loc să spună ce-și pusese în gînd, rosti:

— Nici măcar numele lor n-am să le știu vreodată...

Rămase și el surprins de ușurința cu care umpluse golul cu alte gînduri, alte sentimente de vinovăție. Soarele pătrundea prin sticlă lăsînd pe iarbă o pată maronie.

— Ale cui nume?

Tom șovăi și se clătină pe marginea prăpastiei, încercînd să se hotărască dacă să se arunce în gol sau nu. Mai luă o înghițitură de bere.

— Ale bărbaților pe care i-am ucis.

Cuvintele căzură greu și dur. Ralph își cîntări cu grijă răspunsul.

— Păi, într-un afurisit de război n-ai altă cale. Ori ucizi, ori ești ucis.